

□ *Civilben földrajztanár, illetve amatőr barlangász vagy. Hogy próbálsz ezt a többletet a cserkészmunkádban kamatoztatni?*

Fontosnak tartom, hogy a nyári táborok programjában a játékok, keretmesés történetek mellett minél több túra, kirándulás is legyen (lehetőleg ne csak egyszer hagyjuk el a tábor területét), kihasználva, hogy minden nyáron új részét ismerhetjük meg az országnak. A barlangászatot megpróbálom különpróba szintjén beépíteni a cserkészprogramokba, egy vezetői túrát már sikerült is szerveznünk a Mátyás-hegyi-barlangba. Hasonló módon szeretném, ha a környezetvédelem, környezettudatos nevelés is megjelenne a programokban vagy akár a próbaanyagban is; nem csak a konkrét egyszeri akciókban, hanem a gondolkodásmód, életvitel megújításában is.

Köszönöm a beszélgetést!

Kiss Márton

A Magyar Cserkészszövetség

V. Kerületének hivatalos lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős szerkesztő: Laurinyecz Mihály

Szerkesztők: Böröndi Ágnes, Hefner Róbert, Kiss Márton

Cím: 6723 Szeged, Tátra tér 5.

http://www.cserkesz.hu/otker_sodrasban@freemail.hu

Híreink

Igen sok írás érkezett az októberi számba, ezeket köszönjük és mindenkit biztatunk, hogy bátran küldjétek cikkeket, beszámolókat!

Közzétettünk egy felhívást, miszerint szeretnénk bemutatni cserkész témával foglalkozó szakdolgozatokat. Többen írtak ilyenről, kérjük küldjenek egy rövid összefoglalót.

Megjelent **Kollár Zsolt: Játékok könyve** a Szent Gellért Kiadónál 1800 Ft körüli áron. Sok cserkész körében is ismert játékot is tartalmaz, de biztosan mindenki talál benne újakat is. Hasznos segédanyag minden vezetőknek! Ez most egyben a könyvajánló rovat is.

A következő számunk **január 2-án** fog megjelenni, a lapzárta időpontja pedig **december 19-én** lesz.

Kérjük, figyeljétek oda az időpontokra!

Ahol a szíved, ott a kincsed (Mt 6,21)

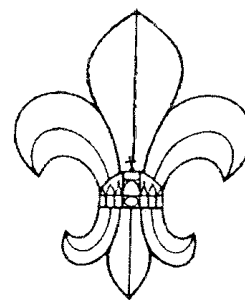
Kicsikhez hajolni, hogy magasodjál (V. M.)

MEGHÍVÓ

Szeretettel értesítem kedves mindannyiótokat, hogy 2005. november 5-én Szegeden, a Székesegyházban, a 10 óra-kor kezdődő ünnepi szentmise keretében Gyulay Endre megyéspüspök úr a Szeged-Csanádi egyházmegye szolgálatára áldozópappá szentel.

Első szentmisémet 2005. november 6-án, a Békéscsaba-Belvárosi plébániatemplomban mutatom be.

Kammerer Tibor

SODRASBAN

2005. november **Az V. (Délmagyarországi) cserkészkerület körlevele** IV. évf. 6. szám

Az idő sodrásában a hatodik körzet

A Délmagyarországi Cserkészkerület, ötödik és hatodik, összevont körzete cserkészcsapatainak nyári- kora őszi programja, ismét színes eseményekkel gazdagodott. Nyár második felében, az Északbácskai Cserkészkerület cserkészcsapataival szoros együttműködésben, - ami lassan már évtizedes hagyomány, - sikerült bepótolni, a múlt évben, anyagi okok miatt elmaradt, sorrendben ötödik „Kárpát-medencei Honismereti Tábor”. Talán már köz tudott, hogy a csongrádi 553. sz. Szent Imre herceg cserkészcsapat 1991 óta először erdélyi, majd bácskai és felvidéki cserkészcsapatokkal, a csapatot támogató „Jamboree Alapítvány” anyagi segítségével, közös táborokat szervezett.

A Millennium évében, körzetünk legtöbb csapatával együtt működve, jött létre az első, a csapat saját, tiszaparti táborhelyén, az első, óhazai honismereti tábor. Ennek lebonyolításában, már nem csak a két körzet csapatai, de az Ötödik Kerület sok csapata is részt vett, számos határainkon kívüli (erdélyi, bácskai, kárpátaljai, felvidéki) magyar cserkészcsapattal együtt. Ezt követő években Kárpátalján, majd Erdélyben, 2003-ban már a magyar Cserkészszövetségek Fóruma és, természetesen ezen kívül is a Magyar Cserkészszövetség támogató segítségével, Felvidéken létesült a negyedik. Utóbbiakon már hazánk sok városából, Horvátországból, Őrvidékről (Burgenland), sőt Svédországból is voltak magyar résztvevők, meg a Világjáró Cserkészszövetség Temesvár mellett született cserkészvezetője vezetésével, német cserkész is.

Az Északbácskai Cserkészkerület vezetői a csongrádi kezdeményezését alapul véve, 2003-tól folyamatosan, cserkész táborokkal emlékeznek a Rákóczi szabadságharcra.

Számunk tartalma

A Kerület életéről	3
Hivatalos ügyek	4
Megemlékezésekről.....	4
Vélemények.....	4
Regősnap.....	5
Őrsvezetőképzés	6
Születésnap beszámoló	6
A Nagy Dunatúra.....	7
Az őrsvezetésről.....	7
Tutajverseny.....	9
Bemutatjuk kerületünk csapatait.....	11
Meghívó.....	12
Híreink.....	12

Megemlékezések az 1956-os eseményekről

- más oldalról is megvilágítva

Remélhetőleg egyre kevesebb cserkész számára kérdés, hogy mit is ünnepünk október 23-án. A sok érték és esemény, évtizedekkel később beérő, vagy azonnal eredményt hozó törekvések, kudarcok mellett a hívő ember másra is gondol: az igazságosságra és az áldozatokra, akik most az Örök Bíró, Mennyei Atyánk előtt állnak. Azelőtt a Mennyei Atya előtt, aki abszolút "egyenes lelkű" és tisztázza mindenki előtt - amint színe elé kerül -, hogy objektív szempontok alapján mi is volt az illető törekvése, mi volt abban érték, ki és hol hibázott. Az Irgalmasság Atyja megmutatja igazságos arcát is.

Ezen az ünnepen akik imádkoznak, azért teszik, hogy ez az igazságosság legyen elviselhető azok számára, akik hibáztak, a jó úton járókat pedig erősítse meg a jóban. Ha pedig áldozatokként odaát vannak, földi gyarlóságai ellenére - hiszen ez mindenkiről elmondható -, mielőbb az isteni szeretet közösségébe jussanak.

Misi a.

Mint leírták: „Mivel a múlt évben elmaradt az V. Délvidéki Honismereti Tábor, ezért a Kárpátmedence minden országában élő magyar cserkészek közös barátkozási sorozatában szakadás következett. Ezt az úrt próbáltuk táborunkkal pótolni és közöttünk a barátkozást erősíteni. A tábor elérte célját, ugyanis az anyaországi, és a határokon kívülre szorult magyar cserkészeket még közelebb hozta egymáshoz.”

„Sajnálatos volt, hogy a palicsi Bezeredy parkban megszervezett táborral egy időben ünnepelte a Romániai Magyar Cserkészszövetség a fennállását, működését, és ezen kívül még számos tábor zajlott ebben az időben, ahová a magyarországi cserkészvezetők hivatalosak voltak és így hozánk nem jutottak el. Emelte viszont a tábor értékét, hogy hatvankét évvel ezelőtt, ugyanezen a helyen volt – akkor az anyaországhoz tartozva – az utolsó vezetőképző magyar cserkész-tábor, az V. Cserkészkerület szervezésében. Az akkor itt őrsvetetői és tiszti képesítést szerző cserkészek közül többen, megjelentek a most is a táborban.”

Megtisztelte megjelenésével és előadás tartásával a tábor Gyulay Endre, Szeged-Csanád megye püspöke, a Magyar Cserkészszövetség volt elnöke, a Délmagyarországi Cserkészkerületet képviselő Feketű József, Likó János a Horvátország Magyarok Cserkészcsapata Országos Egyesületének elnöke.

Előadásokat tartottak még: Dr. Hegedűs Antal történész, az Északbácskai Cserkészkerület elnöke: Rákóczi és a Rákóczi szabadságharc Bácska-Bánát-i vonatkozásairól; Dr. Uzon Miklós cserkész-tiszt: a cserkészlet szabadkai és bácskai vonatkozásairól; Licsicsányi István csongrádi ny. alezredes, hadtörténész: a Rákóczi szabadságharc csongrádi vonatkozásairól;

Losoncziné Szentandrás Erzsébet történelemtanár: Rákóczi vallásosságáról; Szabó Zsombor Szabadka város főépítésze: a Palicsi tó, Palics fürdő és a Bezeredy park kialakulásáról, Dr. v. Vekerdy Sándor a Rákóczi előadások mellett a magyar honfoglalásokról és a magyar Szent Koronáról; Valihóra István pedig, a már évszázados Palicsi Nyári Olimpiai játékok történetéről. Ez utóbbi ugyanakkor zajlott le, amibe a tábor cserkészei is bekapcsolódtak, és számos helyezést és első helyezést elnyertek. Megjelent táborunkban a szerbiai „Felderítő” néven futó, de a Cserkész Világszövetség által bejegyzett cserkészek vezetője is, aki nagy csapattal közelünkben táborozott.

A történelmi előadások mellett igen színvonalas történelmi vetélkedő, Szabadka és környéke történelmi és irodalmi emlékhelyeinek felkeresése, (így a Kosztolányi emlékkiállítás), koszorúzás a szabadságharcok hősi halottainak sírjánál, az 1944-45-ös tömegsírnál, ahol a békéscsabaiak haranglába ma is áll, bár azóta a keresztet nacionalisták ledöntötték, és a több száz magyar és jóérsű nem magyar hősi halott nevét őrző az emléktáblát és a törött szárnyú turulmadarat, zöld festékekkel leöntötték.

Már e táborban elhatározták a Szabadka környéki cserkészek, hogy szeptember hó végén, vagy október elején: „Keressük a Nagy Fejedelmet” elnevezésű kerékpártúrát szerveznek.

Rákóczi ugyanis Csongrád felett a Mámai kompátjárónál, - ahol ma a Szent Imre herceg cserkészcsapat saját táborhelye van, - kelt át a Tiszán csapataival Szeged felszabadítására. Megtudva, hogy korábbi török-osztrák szerződés alapján ezt át kellett volna adni az osztrák császárnak, ehelyett, innen indultak hadai, Szolnok bevételére.

A kerékpár túra lezajlott. A fogadásban és a szervezésben, a régi hagyományok alapján, ekkor is részt vettek körzetünk csongrádi, szentesi, csépai cserkészcsapatok cserkészei. Hódmezővásárhely olyan módon vett részt, hogy a szabadkai vezetők, a testvérvárosi kapcsolat alapján, vásárhelyi igazolvánnyal is rendelkeznek, mint a város tiszteletbeli polgárai.

A találkozót tartalmasabbá tette Csongrád város egyházi és világi vezetőinek segítségével, valamint Simmer Sándor fafaragó művész, aki művészanyagján ősi magyar játékokkal és nyilazó vessénnel, valamint tiszai babgulyással és erdélyi kúrtős-kaláccsal vendégelte meg a cserkészeket, meg a vadászok és az ifjúság Révész Bandi bácsija és felesége, akik osztályon felüli birkapapri-

amivel nyert tavaly előtt (más összetételben) az 519-es cserkészcsapat. A tutajok elbontása tekintettel a sötétre és a szúnyogokra ezúttal is másnapra maradt.

A résztvevők többször is elhangzó kérés (d)ése, hogy "ugye jövőre is lesz?" megerősítette bennünk, hogy érdemes volt, és érdemes lesz folytatni a hagyományt. Lehet hogy a következő alkalommal már ideális körülmények közt: nem szélsőségesen alacsony ill. magas vízállásnál kánikulában vagy esős időben küzdenek meg a legénységek és talán lesz végre dobogós helyezést is. Mint egykori résztvevők, mostani szervezők nyugodtan állíthatjuk egy igen izgalmas és cserkészpróbáló, és talán országosan is egyedülálló programot sikerült meghonosítanunk itt az V. kerületben.

A tutajversenyéről részletes beszámoló képekkel a <http://www.cserkesz.hu/otker/tutajverseny> címen lesz, várhatóan november végére.

Nagy Gábor és Ádám Zoltán
szervezők

Bemutatjuk kerületünk csapatait

3. rész

Kerületünk csapatait bemutató rovatunkban ezúttal Kéri Lászlóval beszélgettünk, aki az 1507. sz. Árpádházi Szt. Margit cscs.-ban kapott csapatparancsnok-helyettesi megbízást.

□ *Csapatotoknak körülbelül 60 aktív tagja van, ezzel a legnagyobbak között vagytok a kerületben. Hogy tudjátok felügyelni az őrsvetető munkáját?*

Nagy szükség volt a rajrendszer kiépítésére, ami idén végül meg is történt. Így sokkal hatékonyabbá vált a munka, mintha egyszerre 15 őrsvetetővel tartanánk a megbeszéléseket. Sajnos még mi sem találtuk meg az információátadás gyors, ugyanakkor mindenkire kiterjedő módját, sokszor nem jut el időben a cserkészekhez, amit a vezetők kihirdetnek.

□ *Az egyházi iskolák nehéz anyagi helyzete mennyiben érezteti hatását?*

Az elmúlt évben a tagdíjunk felét még ki tudták fizetni, de idén valószínűleg teljesen a saját lábunkra kell állnunk. A sikeres pályázatok jelentenék a megoldást, ideális esetben minden csapatban kellene lennie egy vezetőnek, aki csak a forrásteremtéssel foglalkozik.

□ *Újdonsült vezetőként milyen problémákkal kerültél szembe csapatodban?*

Szinte napi gondot jelent a fegyelmezés megfelelő eszközeinek megtalálása úgy, hogy elérje célját, ugyanakkor ne távolítson el a csapattól. A hangerő nem a legjobb eszköz, úgy láttam, legtöbbször még a legkisebbeknek is el lehet magyarázni, hogy az ő érdekükben történik az adott dolog. Persze (amit már Bi-Pi is mondott) nem szabad, hogy teljesen eltűnjön a vezetői tekintély, ezért a cserkészeknek (a kósza, rover korosztálynak is) meg kell tanulniuk akkor is engedelmessé válni az utasításnak, ha nem indokolják meg nekik rögtön.

□ *A vezetőhiány mennyire jelentkezik nálatok?*

Jelentkezik, de szerencsére csak a kcskorosztálynál. Náluk az idő nagy része játékkal telik, ott pedig nem jelent gondot, ha 15-en jutnak egy vezetőre. És az volt a tapasztalat, hogy a cserkészlet és a vezetettek szeretetével előbb-utóbb minden problémára meg lehet találni a megoldást.

□ *Milyen a fiú-lány arány a csapatban?*

Főleg a kisebbeknél nagy a lánytöbbség, de gyakorlati problémákat főleg a nagyobbaknál eredményez. Például egy 60 fős táborhoz szükséges nehezebb fizikai munkákat annyi fiúnak kell elvégeznie, ahányan általában egy 20 fős táborban vannak. Másrészt mind a fiúk, mind a lányok túlnyomó többsége nem koedukált iskolába jár, ezért fontos lenne, hogy szabadidejükben, így a cserkészletben is, érintkezzenek a másik nemmel.

Szabolcs) már évek óta rendszeresen emlegeti az evezéseken, hogy "Gabi kéne venni a csapatnak egy motorcsónakot", hát ezúttal végre ő is kipróbálhatta, mennyivel kényelmesebb így a hegymenet (Gabi már a tavalyi ViReg-en is megtapasztaltam az utazás ezen formáját). Útközben pedig elkezdett örülni, hogy az evezős vízitúra nem valósult meg, mert még a motor is igencsak megszenvedte a Makóig tartó utat a sebesen rohanó folyón...

Érkezésünkkel jóval kisebb készülségi fokban voltak a tutajokat, mint két éve, hisz akkor már a gyakorlatilag kész alkotmányok vízretételére érkeztek. Ekkor derült ki, hogy a fentről jövő áradás gyorsabban megérkezett, mint vártuk, és a strand alacsonyabb részén táborozó részlegben az esti lefekvéskor felmerült a kérdés, nem-e önt ki minket éjszaka a víz... A korai kelést vasárnap reggel ezen félelem mellett az is szükségessé tette számunkra, hogy a Szegedről a levezésre érkező 1504-esek elé menjünk motorcsónakkal a hídhoz. Annak ellenére, hogy a gyors vízben rövid menetidőre számíthattunk, elég későn, 11 óra után sikerült csak elindulnunk. Az indulás nem volt éppen problémamentes, ugyanis a strand után a víz fölé benyúló ágakat motorcsónakos közepre vonatással próbáltuk elkerülni, de a motor ereje kevés volt a nehéz tutaj mozgatásához, így a fák kis híján elkaszálták az 550-esek napvédő ernyőjét (bár napsütésre nem nagyon számíthattunk). Edvárdnak táskája (benne „minden”: pénz, paripa, mobil) viszont már nem kis híján hanem bele esett a vízbe, de ő azonnal utánaugorva sikeresen kimentette. Az 519-es tutajt kissé más módon vontattuk be, így ott a nagyobb bajt sikerült elkerülni. Mivel az indulások időkülönbsége alatt a tutajok a nagy sodrásban igen távolra kerültek egymástól, egy egymás mellé vontatást még megejtettünk, hogy a gyorsasági verseny egyenlő eséllyel induljon.

Ezután lassanként máris következhetett az ebéd elkészítése, miközben a kenek és a motorcsónak hol együtt, hol külön csorogtak, majd meglátogatták az egyik és a másik tutajt is... és megint előlről. A zsűri igen finom ebédet kapott mindkét helyen (ragut rizzsel és tarhonyás krumplit), még a desszertől (puding és süti) sem feledkeztek meg a versenyzők.

A tutajok ezúttal is fokozatosan eltávolodtak egymástól, bár talán nem annyira, mint az előző versenyen. A két tutaj két különböző megoldással igyekezett a verseny gyorsasági részét a maga javára dönteni: a Márton Áron tutajja víz alatt kifeszített zsákokkal ún. vitorlával akart plusz sebességre szert tenni, míg a Bálint Sándor féle vízijármű a tutajtest alá szegelt deszkabordákkal igyekezett hamarabb lejutni. Jellemző: a csapatok olyan komolyan vették a versenget és az ezzel járó egymás előtti titkolózást, hogy építés közben ez utóbbi „csodafegyvert” még fűszerpolcként építették, igaz hogy a tutaj alá ...

Annak ellenére, hogy jó 2 órával később indultunk, mint ahogy tervezve volt így is nem sokkal négy körül leértünk a Tiszához, amire így utólag szükség is volt. Szerencsére a tutajok útja szinte végig eseménytelen volt (még fürdésre is jutott a legénység idejéből) pedig tartottunk a folyó erős sodrától. Még a rohanó víz miatt legveszélyesebbnek hitt ferencszállási és deszki éles kanyarokban sem történt partrafutás, pedig némiképp aggódtunk, de utána víz csak megmutatta, hogy bár fölül a tutaj és „alul a víznek árja, azért a víz az úr”. Ugyanis a Maros-torkolatnál, miután a négytagú bírálóbizottság gyors leponozta a versenyzőket az előre megadott szempontok szerint, jött az egész nap legnehezebb része, amire ugyan számítottunk, de ennél jobbat vártunk... A torkolatnál ugyanis minden emberi és gépi erőt bevetve sem tudtunk átjutni a sodrás ereje ellen a volt téli kikötő torkolatához, mindkét tutaj több száz méterrel lejjebb sodródott. A gyorsasági versenyt megnyerő „csodafegyver” innentől óriási hátránnyá vált (hisz ami eddig nyomta előre a tutajt most makacsul kapaszkodott a folyó sodrába), evezve nem reménykedhettünk a feljutásban, így mólóról mólóra vontatva próbálkoztunk felhúzni a tutajokat, de ha nem kaptunk segítséget két nagymotorcsónaktól, még most is ott cibálnánk a köteleket... Így aztán hiába volt a gyors haladás útközben, mégis sötét este lett, mire megtörténhetett az eredményhirdetés, az oklevelek átadása és a sütizés. Ami a végeredményt illeti ezúttal is a lassabb tutaj nyerte az összetett pontversenyt: hasonló különbséggel győzött idén a Szúnyog ős (550 cscs.) és lett a második a Naga (519 cscs.), mint

kással töltötték meg az éhes cserkészek gyomrát.

Köszönet illeti ezen kívül Laurinyecz Misi atyát, aki pénteki éjszakai szállást adott a plébániáján, valamint a Csongrádi Idegenforgalmi Kft.-t, aki esti meleg fürdőt az uszodában, és meleg ágyakat biztosított az „Erzsébet” szállodában a keménypadlójú cserkészotthoni szállás helyett.

Jó munkát!

Dr. v. Vekerdy Sándor

körzeti elnök, csapatparancsnok

Életünkről

Kedves Vezetőtársak, Cserkésztestvérek!

Kis létszámú vezetőség esetében minden személyi változás az egész rendszert érinti. Főleg, ha ezek nem előkészítetten, hanem hosszas huzavona, többszörös ígéretések után sem teljesített dolgoktól terhesek. Talán egy ilyen időszak van a hátunk mögött. Reméljük, hogy mögöttünk.

Az utóbbi hetekben egyre több csapatparancsnok érdeklődött, hogy mikor érkeznek a tagsági bélyegek. A válaszom az volt: miután sikerült átutalnunk a kerület idei tagdíjának Szövetségre vonatkozó részletét. (A múlt héten még érkezett befizetés, egy hónapja szóbeli ígéretet kaptam, hogy még aznap átutalják az összege, ma sem érkezett meg.) A mai nap végre megérkezett a banki kivonat: kerületünk átutalt a Szövetségnek 342 főre 205,600 Ft-ot. A kerületünk létszáma az éves jelentések alapján 544 fő. A két adat közötti különbség – 202 fő -, abból adódik, hogy egyes csapatoktól nem a létszámnak (létszámjelentésnek) megfelelő tagdíjat kapjuk meg. A cserkész egyeneslelkű és mindig igazat mond. Hát ez kicsit elgondolkodtató: ha ennyien vagyunk, akkor miért csak kétharmadát fizetjük? Ha nem vagyunk ennyien, akkor a létszámjelentésbe miért írunk ennyit? Ha nincs pénzünk, akkor azt miért nem tisztáz-

zuk? De csak így szó nélkül?! Van még mit alakulnunk a cserkésztörvények szellemében való előrehaladásban.

A banki visszajelzést is meg kellett várunk, ugyanis az átutalással is voltak gondok: időközben megszűnt a korábban használt számlaszám, hiányos volt az átutalási csekk adata, szóval a kezdők és újrakezdők kálváriáját jártuk. De most nyugodt szívvel kérhetjük a Szövetségtől a bélyegeket, még a tavalyi elmaradásunkat is rendeztük, igaz, akkor olyan jószívűek voltak velünk, hogy befizetés nélkül is megkaptuk a bélyegeket.

Ezeknek az anyagi rendezéseknek viszont az lett a következménye, hogy kerületünk kasszája kiürült. Nemrégiben elküldtem az „ötker” internetes levelezési listára az éves költségvetéstervezetet, amelyben 507 főre számítottunk (tavalyi létszámjelentés alapján) 1200 Ft/fős befizetés esetén 684,000 Ft-ra. Ebből csak a főt jelzett 342 főre eső összeg jött be, vagyis 162 fővel kevesebb létszámmal érkezett be a tagdíj, ez a kasszában 2*97,200 Ft-nyi kiesést (egyszer a szövetségi kasszában, egyszer a kerületiben) jelent. Az év eddigi kerületi programjait – mivel az átutalás csak most történt -, fizetni tudtuk a kasszából. Részben kissé ezért is vártunk a Szövetség terhére az átutalással, hogy a mindennapjaink ne legyenek anyagi okból gátolva.

Amíg újabb tagdíjbefizetés nem érkezik, a hátralévő időben nem tudunk kerületi célokra pénzt átutalni, mert jelenleg 4,088 Ft a számlánkon lévő teljes összeg.

De remélhetőleg a csapatoknak két héten belül ki tudjuk küldeni a bélyegeket. Még a mai nap megírom a Szövetségnek, hogy tisztelettel kérjük a bélyegeket.

Szeged, 2005. október 26.

Dr. Laurinyecz Mihály cst.
k.ü.e.

Hivatalos ügyek a Kerület életéről

Május 2-a óta beküldött éves jelentés:

553.	Szent Imre	27	fő
519.	Bálint Sándor	44	fő
Összesen:		71	fő

Az összes beérkezett éves jelentés alapján a kerületben 588 cserkész van.

Éves jelentés alapján a következő csapatok – tudunk szerint - még egyáltalán nem küldtek tagdíjat:

175.	Bocskai	Békés	26 fő
236.	Maróthy János	Gyula	48 fő
291.	Kiss Lajos	Hódmezővásárhely	27 fő
542.	Szent András	Szarvas	15 fő
560.	Jelky András	Baja	12 fő
581.	Hám János	Mindszent	10 fő
584.	Gábor Áron	Szarvas	14 fő
1118.	Hunyadi János	Békés	15 fő
1508.	Hunyadi János	Madaras	22 fő

Összesen 189 fő

Amennyiben bármely csapat esetében nem pontos adataink szerepelnek a nyilvántartásban, elnézést kérünk és kérjük a csapatparancsnokokat, jelezzék azt, főleg a befizetési csekk másolatával.

Amennyiben a hiány tényleges, tisztelettel kérjük a csapatokat a tagdíj mielőbbi rendezésére.

A kerület életéről szóló ügyvezető elnöki beszámolóhoz viszonyított adatkülönbségek abból adódnak, hogy azok a pénzáttalás időpontjában lévő állapotot, ez a beszámoló pedig a jelenlegi állapotot mutatja.

Azoknak pedig, akik pontosan befizették a tagdíjat, azt hálásan köszönjük.

Szeged, 2005. október 27.

Ádám Zoltán
megbízott kerületi gazdasági vezető

kamba ugrott és elmondta, mennyire örül nekem. Annyira várja az első összejevetelt, mikor fogom már tartani. A suliban eldicsekedett velem stb. Én meg ott álltam és d-szégyelltem magam. Ezeknek a lányoknak jelen pillanatban én vagyok az egyetlen esélyük, hogy cserkészek maradjanak. Szomorú, hogy egyre kevesebben vagyunk a csapatban, de rájöttem, ezen nem változtathatok, viszont esélyt adhatok a lányoknak és lehet, hogy majd belőlük lesz az újabb örsvezető generáció és nekik már nem kell majd szembenézni az emberhiány problémájával. Én meg el akartam venni az esélyt, csak mert nem tudtam lemondani. Hazamentem és el is terveztem az első három összejevetelt.

Hát igen a fiúk. Ők már tényleg nagyok. Persze ez nem azt jelenti, hogy végleg elbúcsúznak tőlük. Sőt remélem a kis titkos szövetségünk is megmarad csak már nem fognak örsvezetőjüknek hívni. De tudom, hogy ugyanúgy számítanak rám, és én majd segítek, ha kell, de máshol nagyobb szükség van rám. És tulajdonképpen miért is vagyok örsvezető?

Manó

Szeged 2005. 10. 13.

Tutajverseny

-egy hagyomány kezdete

Amilyen nagy célt tűzött ki maga elé a 2. Marosi Tutajverseny és Vízihétvége, olyan meglepő volt, hogy sokáig úgy tűnt, ez egész nagymértékben meg is valósulhat... de az utolsó napokban aztán ismét érvényesült a papírforma. A két évvel ezelőtti versenyhez hasonlóan a négy csapatból kettő végül visszamondta a szereplést, a kísérő vízitúra eredeti formájában pedig elmaradt és a módosított forma is úgy nézett ki, hogy három vízicserkész jutott a fölvitt két kenura (egyenként négyszemélyesek) és egy kajakra (kétszemélyes), mert a szervezők - utólag nézve valami egészen megmagyarázhatatlan optimizmussal - még pénteken is azt gondolták, hogy hátha... Ha ehhez még azt is hozzávesszük, hogy a magas vízállás miatt (épp azt beszéltük, hogy most már a rekord alacsony és rekord magas víz után legközelebb lehetne valami átlagos is) az utolsó este parancsolták haza szüleik az egyik versenyörs két tagját, és a vasárnap reggelre vártak egyike is otthon maradt. Száz szónak is egy a vége, "oly sok balszerencse közt" hányódtunk, hogy... talán épp ezért is lesz emlékezetes mindenkinek, aki ott volt.

Az eseményekről időrendben megemlékezve, péntek délután történt a résztvevők (550. Márton Áron cscs. és 519 Bálint Sándor cscs., mint címvédő) és az építési anyagok érkezése a makói strandra. Talán ekkor szembesültünk csak igazán azzal, hogy mit jelent a Maroson a 200 cm-es vízállás... Első ránézésre ijesztő volt, de szerencsére több volt a füstje, mint a lángja már ha folyó esetén lehet ilyenről beszélni. Természetesen a biztonságot tartottuk szem előtt: volt mentőöv, mentőmellények, kísérő kenek, motoros elsősegély felszerelés, így a magunk részéről mindent megtettünk a résztvevők biztonsága érdekében, de végül egyikre sem volt szükség.

Szombaton reggel aztán, csakúgy mint két éve, ismét kettéágazott az események folyása: az örsök megkezdték a tutajok építését, Nagy Gabi pedig végig zuhogó esőben biciklizett vissza a tápéi kompig, ahol aztán átkelve a Tiszán rövidesen indulhatott az ilyen értelemben két fővel mégiscsak megtartott kísérő vízitúra, Misi atya motorcsónakján. A túratársa (Bősze

hogya a vezetőség meghív, mint őrsvezetőt a vezetői gyűlésekre. Nahát még büszkébb lettem. 14 éves kislánként ismertem a vezetőséget és az összes „nagyot”. És egyszerre több embernek tartoztam felelőséggel. Nehéz volt de egyben fantasztikus érzés is tele kudarcokkal. El is döntöttem nekem más őrsem nem lesz.

No de az Őrs! Az én kis őrsem. Szó szerint, kiscserkész őröt kaptam. Ráadásul nyolc fiút, akik nyolcévesek. És elkezdődött a kudarcok időszaka. Talán, mert nem voltam felkészülve. Egyre többet tanultam a saját bőrömről és egyre jobban megszerettem az őrömet. Csak hát fiúk. Később ki derült, hogy én egy részletmegoldás voltam. Nem volt szabad őrsvezető és csak engem bírtak berakni. Persze azt is mondták, hogy jobban beváltam, mint gondolták. Itt kezdtem el elsőnek gondolkodni, hogy mi is az az őrsvetés. És persze a fiaim csak nőttek és én is egyre többet tudtam. Már azon kaptam magam, hogy a tizedik évfolyamos vagyok a középiskolában, és többen vagyunk a csapatban, és akad fiú őrsvezető az én fiaimnak, és hogy persze majd lesz egy új őrsem. Azon a vezetőségben könnybe lábadt a szemem. Azok a fiúk az én felelősségem, nem másé. Hirtelen eszembe jutott, amikor kilenc évesek voltak és egy titkos szertartást követően tiszteletbeli fiúvá avattak. És ettől követően én is részese lettem a fiúk titkainak és legyőztem az akadályt, ami a kudarcimat okozta. És most jön egy fiú, aki mit sem tud az őrsvetésről (persze ez nem volt igaz, nagyon is jó vezető) és előnyben van, mert ő férfinak született. Haza mentem a vezetőségi után és hiányzott egy tudat, hiányzott valami a szívemből. Az őrsem. Persze ez nem tartott sokáig. Az őrsem megvédett és kiállt mellettem. Nem tudom mit csináltak, hisztiztek vagy toporzékoltak, de visszaharcoltak őrsvezetőjüknek. Minden újonc őrsvezetőnek csak azt a pillanatot kívánom, ami velem történt ekkor. Ismét könnyel telt meg a szemem, de most a boldogságtól.

Közben ilyen-olyan okokból új csapatparancsnokunk lett én meg vezetőségi tag lettem. Persze új parancsnokunk az én őrsvezetőm és újra éreztem azt a büszkeséget, mint 14 éves kislánként. Telt az idő, eltelt nyolc év és azon kapom magam, hogy idén végzek a harmadik iskolámmal. A záróvizsga miatt, ami komolyabb, mint a számomra most már egyszerű kis érettségi ki léptem a vezetőségből, mert nem mertem vállalni a felelőséget. Úgy éreztem, nekem a kis őrsem éppen elég. Persze újabb akadályok sorra: most már ők 16 évesek és nem mondhatók kicsinek, sőt mindegyik magasabb már nálam és már nem is állok le velük „verekedni”. Azok az idők is elmúltak. Mivel az élet nem egyszerű, az egyik kis cserkész őr vezető nélkül maradt. És lányok. Nekik nem lehet fiú őrsvezetőjük. Ezt nekem is be kell látnom: a lányok mások. És megint abban a helyzetben vagyok, hogy nem tudnak mást berakni. Hirtelen előbújt belőlem a kislány. Én tiszteletbeli fiú vagyok, nekem nem lehet lány őrsem. És mi lesz a fiaimmal. Persze rögtön kiderült, hogy a fiaimnak se lesz új őrsvezetője és egy évig két őrsem, lenne. Újabb kényszermegoldás, itt nem lehet hibázni, mégis csak emberekről van szó. Hát belementem. A fiúk ugyanis nagyok már, segítenek sokat. Aztán az is kiderült, hogy egy év múlva nem a lány őrömről kell majd lemondanom, hanem a fiaimról. Már-már ott voltam, hogy nem vállalom a csajokat, össze is veszem a vezetőkkel. És az egyik feltette nekem a kérdést: „Te nem gondolod, hogy túl kéne tenned magad a fiúkon? Tudjuk, szereted őket, ez csak természetes, de egyszer el kell engedned őket. Nem lehetsz nagymama korodig az őrsvezetőjük” Miért nem! Újabb makacsság a részemről, de sajnos igaza volt. De engem nem érdekelt, amíg valamilyen nap nem találkoztam az egyik kislánnyal az őrsből. A vezetőség túljárt az eszemben. Közölte a lányokkal hogy én leszek az új őrsvezetőjük. A kislány mikor meglátott a nya-

Regősnap

Lassan már hagyománnyá válik az őszi regősnap. Idén is tartalmas programokon vehetett részt a kerület apraja– nagyja. Erről számoltak be a sükösi cserkészek:

Nekünk ilyen volt a regősnap...

Kora reggel, ahogy útnak indultunk Ruzsa felé, talán még nem is tudtuk mindannyian, hogy milyen is lesz ez a regősnap. Hallottuk lesz kézműveskedés, népdaléneklés, zene, tánc, de azt hiszem ekkor még csapatunk legnagyobb részét a lovaglás izgatta. Szóval nagy volt bennünk a várakozás, hogy mennyi élménnyel gazdagodunk ezen a szép októberi szombaton. Vidám énekléssel tettük meg a gyalogutat a póni-és lovastanyáig. Örömmel figyeltük, az ekkor már lelkesen játszó társainkat. A vers –és népdaléneklési versenyen különösen Csenge éneke nyugozott le mindnyájunkat. Miután mindenki elfogyasztotta saját tarisznyájából az elemőzsiáját, következett a várva-várt lovaglás. A pónilovak türelmesen köröztek velünk a karámban s persze a számár is „szótlanul” rőtta a köröket. Náluk már csak a vezetőik voltak odaadóbbak, akik nem hátráltak meg a százas nagyságrendet meghaladó tömegtől. Voltak, akik 2-3 alkalommal is megnyergelhettek az állatokat. A kézműves foglalkozásokat kellemes népzene kísérte, ami még inkább kedvet teremtett egy kis agyagozáshoz, csuhévirág készítéshez, batikoláshoz, gyöngyözéshez, illatpárna varráshoz vagy karkötő fonáshoz. Időközben már a bográcsgulyás illata is csiklandozta orrunkat, amit a tánc előtt be is termeltünk. Élő zene mellett zajló tánc különleges élmény volt kicsinek és nagynak egyaránt. Hazafelé a buszon megcsodáltuk egymás „alkotásait” és hazáig soroltuk a nap élményeit.

Nekem ezen a regőnapon azt tetszett a legjobban...

...amikor átestem a számár másik oldalára.

...hogy szinte a könyökömig bekentem magam az agyagozáskor.

...hogy sokan észrevették, mikor, hol kell segíteni.

...hogy olyan levendulával töltöttem meg az illatpárnámat, amiről a táborban sokat tanultam.

...hogy egy nagyon szép karkötőt készíthettem a kishúgomnak.

...hogy megismertem a Danit.

...amikor az egész udvart betöltve táncoltunk.

...hogy harmadszorra is jutott a gulyásból.

...hogy, ha valamit kérdeztem, türelmesen és barátságosan válaszoltak.

...hogy ilyen sokan voltunk együtt.

...hogy csomagban utánam küldték a farmerkabátom. Köszönöm.

...hogy a szervezők ennyit és ilyen lelkesen tettek értünk. Köszönjük.

547. sz. Belon Gellért Cserkészcsapat résztvevői

Még mindig ősvezetőképzés...

Kedves Csapatparancsnokok, Kedves Leendő ősvezetők!

A Sodrásban előző számában meghirdettük a 2005-2006-os év ősvezetőképzését. Továbbra is várjuk minden olyan 14-18 éves cserkész jelentkezését, akikre a későbbiekben vezetőként számítana a csapata.

Jelentkezni az alábbi címen lehet **november 30-ig**:

Kokaveczné Bánki Judit, 6725 Szeged, Kálvária sgt. 53-55/B/C

Kérjük a jelentkezéshez csatolni:

- ✓ kézzel írt önéletrajz
- ✓ csapatparancsnoki ajánlás
- ✓ lelkipásztori ajánlás
- ✓ pontosan kitöltött jelentkezési lap

A képzés menete:

- ✓ Két hivatásfelkészítő hétvége: **2006. március 3-5. és március 24-26.**
- ✓ Táborkapu próba: **2006. április 22.**
- ✓ Nyári tábor: **2006. július 1-10.**
- ✓ Befejező hétvége: **2006 őszén**

Kosár Gábor st.

Képzésvezető

Kokaveczné Bánki Judit

vkiszv

Születésnap buli és nosztalgiaest

Nosztalgia cserkésztalálkozóra gyűltek össze a békéscsabai 522 és 527 számú Márton Áron és Szent László cserkészcsapat roverei a két csapat parancsnokának, Szeblák Tamás ötvenedik születésnapja alkalmából.

Szeblák Tamás, cserkészparancsnokunk idén 2005. június 25-én ünnepelte félszázadik születésnapját. Már hetekkel a jubileumi ünnepség előtt lázasan készülődött a régi nagy csapat, teljes titoktartással, hogy szeretett vezetőnk lehetőleg semmit ne sejtessen a tervezett akcióról. Ajándékként fűszerkölteményeket adtunk át, mindenki kitalálva hozzá fedőnevet és használati útmutatót is.

A kiszemelt estén, július 2-án délután hatkor gyűltünk össze a plébánia udvarán. Sajnos, a csapat korántsem teljes. Sokan elszármaztak azóta a környékről, néhányan halaszthatatlan ügyleteikkel voltak elfoglalva.

nyári időpont talán felesleges kockázatokat hordozhat magában – gondolhatják a derék cserkészeket nem ismerő kívülállók. Mi viszont tapasztalt, harcedzett scoutok módjára hűvös pincébe rendeztük az összejövetelt, és – szerencsére – az időjárás is meglehetősen enyhe volt.

Az alkohol és a torkok előkészítve, jöhet az ünnepelt... Néhány cserkész társunk elmegy Tamásért, mi meg közben az utolsó simításokat végezzük a kultúrtermen. Amikor megékezik, felköszöntjük, és egyenként átadjuk az előkészített ajándékokat.

Az este hátralévő részében felidéztek a mintegy tíz éves cserkész múlt emlékezetes eseményeit.

Polyák Imre

A Nagy Dunatúra

Július 8-ától, augusztus 12-éig tartott az a dunatúra amely a Fekete erdőtől a Fekete tengerig tartó túra harmadik része volt. A túrát a Budapesti Piarista Gimnázium cserkészei és a szombathelyi cserkészek szervezték, de résztvettek rajta cserkészek – és nem cserkészek – az ország más város-aiból is (Debrecen, Baja). A Bajától a Fekete tengerig tartó dunatúra 2005-ben a nagy dunatúra harmadik része volt. Az első rész 2004-ben a Fekete erdőtől Komáromig tartott, a második rész 2003-ban Komáromtól Bajáig. Idén július 8-án szállt vízre a kis csapat Baján és indult el a szerb határ felé. A résztvevők létszáma a túra során változott, legkevesebben kilencen, legtöbben tizennégyen vettek részt. Négy fő - Némethi-Kiss Diana, Piroska László, Orosz László, Vécsei László Bálint - a teljes túrán részt vett.

Július tizenhatodikán – Belgrád alatt – kapcsolódtam be a túrába, tehát az első nyolc napon nem vettem részt, de tudom, hogy bőrig áztak, és a szerb határon meggyűlt a bajuk a határőrséggel (ötven Eurót kellett volna fizetni hajónként, de egy újvidéki magyar nemzetiségű, magas rangú határőr segítségével, fejenként öt Euróért be sikerült lépni Jugoszlávia területére). Újvidéken az ottani magyar cserkészek látták vendégül cserkésztestvéreinket. Nemcsak a vajdasági magyarok, de a szerbek is – mind a hatóság, mind a civil lakosság – rendkívül segítőkészek voltak. Többször is előfordult, hogy a kertjükben verhettük föl a sátrainkat, vagy a nyaralójuk teraszán alhattunk, a nyaralója kapukulcsát is a kezünkbe nyomta az egyik jötevőnk.

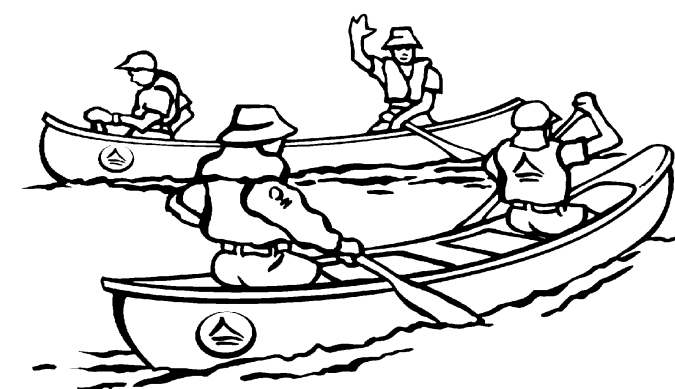
Ennél kellemesebb meglepetés már csak Románia volt. Egy határőrparancsnok egy doboz jégkrémet adott nekünk, kárpótlásul amiért sokáig kellett a határon várunk. Egy román család aki a dunaparton strandolt bevitt néhányunkat a városba vásárolni a kocsijával, Csernavodában az egyik uszályos megkínált az ebédjéből. Ha mind el akarnám mesélni azt a sok jót amit velünk tettek az emberek, se vége se hossza nem volna a történeteknek.

Az egész túrán talán a Vaskapu volt a leglenyűgözőbb, Babakáj sziklával, a galaci várral, Széchenyi táblával, Tiberius császár emléktáblájával, Trikola torony, de hasonló élmény volt a vízierőmű, és a bevezetés a tengerre.

A négy tekerics diakép, amit egy hónap alatt készítettem, csak töredékesen adja vissza azt az élményt amiben részem volt. Van egy honlapunk amin megtekinthető a hajónaplónk és egy DVD-nyi digitális fénykép, dia és videófelvétel. Aki a vízitúráról többet akar tudni, olvassa el a honlapunkat: www.piar.hu/cserkesz/dunatura

Pettkó-Szandtner András st.

(955.sz gróf Csákykné Wesselényi Anna cs. cs.)

Mért is vagyok ősvezető?

(Sasoknak ajánlva)

Ősvezetés! Milyen egyszerű szó. Mégis milyen tág fogalom. Amikor újonc lettem még fel sem fogtam de mindig büszke voltam az ősvezetőmre. Aztán egy év múlva új ősvezetőt kaptunk. Szintén fiút. Ritka manapság de mi még vegyes ős vagyunk. Én meg 14 éves kislánként még büszkébb lettem. Még egy embert megismertem a „nagyok” közül. És kezdtem megérteni mért is volt nálunk ősvezető váltás. Lényegesebben jobb volt az előzőnél. Az első összejövetele után a csapatparancsnokunk megkeresett és én is ősvezető lettem.

A csapattáborban nyújtott jó teljesítményemre és rátermettségemre hivatkozva. Persze azért meg volt kötve a kezem. Akkor még volt a csapatunkon belüli ősvezetőképzőt, kötelezően el kellett végeznem párhuzamosan az első évemmel, amit az ősömmel töltöttem. Persze boldogan végeztem. Aztán azon kaptam magam,